

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Telefónica Czech Republic, a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 – Michle, zastoupený JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem, WEIL, GOTSHAL & MANGES s.r.o. advokátní kancelář, Křižovnické nám. 2/193, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 17.12.2012 faxem (doplněno písemně dne 19.12.2012) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

I. Podstata věci

Žalovaný vede se žalobcem správní řízení pro podezření ze zneužití dominantního postavení pod sp. zn. S109/2011/DP. Žalobce je rovněž účastníkem soukromoprávních sporů, a sice žalovaným ve věci vedené Městským soudem v Praze

pod sp. zn. 41 Cm 13/2011 (žalobcem tu je Volný, a.s.) a žalovaným ve věci vedené Městským soudem v Praze ve věci pod sp. zn. 15 Cm 56/2012 (žalobcem tu je České Radiokomunikace a.s.). Oba soukromoprávní spory, oba o náhradu škody, po skutkové i právní stránce mohou mít souvislost s uvedeným správním řízením, které se žalobcem vede žalovaný; žalobce to ve své žalobě a v navazující argumentaci před soudem tvrdí a žalovaný to nezpochybňuje.

Za této situace, kdy jsou vedena dvě soukromoprávní (civilní soudní) řízení před Městským soudem v Praze, jichž je žalobce účastníkem, a zároveň i správní řízení před žalovaným, jehož je žalobce jediným účastníkem, žalovaný přípisem ze dne 17.10.2012, č.j. ÚOHS-19409/2012/830/JNo, informoval Městský soud v Praze o stavu správního řízení, které se žalobcem vede, nabídl uvedenému soudu, že může využít odborných znalostí žalovaného v oblasti soutěžního práva a požádat jej o odborné vyjádření podle § 127 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), a dále že může požádat o odborné stanovisko Evropskou komisi podle čl. 15 nařízení Rady č. 1/2003.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce požaduje, aby zdejší soud vydal rozsudek, kterým by rozhodl, že přípisem ze dne 17.10.2012, č.j. ÚOHS-19409/2012/830/JNo, bylo ze strany žalovaného nezákonně zasazeno do žalobcových práv, a aby žalovanému uložil povinnost zdržet se zpracování odborných vyjádření podle § 127 o.s.ř. týkajících se otázek, které jsou předmětem správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP.

Nezákonný zásah podle žalobce spočívá v tom, že žalovaný uvedeným přípisem z vlastní iniciativy nabízí Městskému soudu v Praze svoji aktivní součinnost v podobě vytváření důkazních prostředků pro obě soudní řízení, ve kterých má žalobce postavení strany žalované. Jde o důkazní prostředky například k otázce, zda má žalobce na trzích širokopásmového internetu dominantní postavení či zda tohoto svého postavení zneužil, přitom z právě uvedeného žalovaný podezírá žalobce, a proto s ním vede správní řízení o tomto podezření. Nezákonnost takového postupu žalovaného dovozuje žalobce z toho, že žalovaný se tu hodlá vyjadřovat k otázkám, o kterých vede správní řízení, a to ještě před vydáním svého rozhodnutí. Pro účely ingerence žalovaného do soudních řízení vedených Městským soudem v Praze postupem podle § 127 o.s.ř. nelze žalovaného pokládat za nestranný a nezaujatý odborný orgán, neboť žalovaný má ve správním řízení, které o otázce dominantního postavení žalobce a jeho zneužití vede, postavení „žalobce“ i „soudce“, a tedy má „poměr k věci“ daný jeho vlastním procesním zájmem na „usvědčení“ a „potrestání“ žalobce. Snaha žalovaného prostřednictvím „odborného vyjádření“ podle § 127 o.s.ř. řešit otázky významné pro řízení, které sám se žalobcem vede, porušuje zásadu legality a je zneužitím zákonných pravomocí žalovaného coby správního orgánu; svým vyjádřením ke skutkovým otázkám by žalovaný předjímal výsledek správního řízení, které sám se žalobcem

vede, posiloval by svoji pozici vůči žalobci ve správním řízení a fakticky by překlenoval podle žalobce dosavadní „bezvýslednost“ správního řízení.

V této souvislosti žalobce poukazuje na koordinovanost postupu žalovaného a České Radiokomunikace a.s., neboť oba využívají poradenství a odborných výstupů CRS Economics s.r.o. a oba sdílí stejný zájem na výsledku správního řízení, a na poskytování citlivých informací o průběhu správního řízení, které žalovaný neposkytuje ani žalobci samotnému coby účastníkovi správního řízení.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, neboť především nelze dovést jakékoli zkrácení žalobce na jeho právech; žalovaný nijak nezasáhl do probíhajícího soudního sporu ani z něj nevyvozuje žádné důsledky pro probíhající správní řízení. Žalovaný pouze informoval soud o tom, že může využít jeho odborných znalostí v oblasti soutěžního práva, k čemuž je oprávněn podle § 20a odst. 3 písm. e) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“), současně upozornil soud na možnost vyplývající ze čl. 15 nařízení Rady ES č. 1/2003 požádat Evropskou komisi o stanovisko. Přípis žalovaného ze dne 17.10.2012 není tedy ani nezákonným úkonem žalovaného, nadto se nemůže jednat ani o zásah, neboť v něm chybí jakýkoli prvek donucení. I kdyby se však o zásah jednalo, takový zásah ještě nenastal, nejvýše by se mohlo jednat o „avízo hrozícího nezákonného zásahu“.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud posuzoval nejprve to, zda je v této věci dán dostatek legitimace aktivní i pasivní podle § 82 a § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a dodržení lhůty pro podání žaloby (§ 84 s.ř.s.); teprve v případě dostatku aktivní a pasivní legitimace a dodržení lhůty se mohl zabývat dalšími podmínkami pro řízení ve věci podávanými z § 82 s.ř.s.

Aktivní legitimace (§ 82 s.ř.s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech jasně konkretizovaným úkonem žalovaného ze dne 17.10.2012 je ze strany žalobce jasně tvrzeno a podrobně argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o legitimaci pasivní, § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou, spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o podmínku včasnosti žaloby podávanou z § 84 odst. 1 s.ř.s. (při jejím nedostatku by musela být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b/ s.ř.s., a tedy touto otázkou je také třeba se zabývat předtím, než soud přistoupí k meritornímu posouzení žaloby), i ta je dle soudu splněna. Nezákonný zásah má podle žalobce spočívat ve vyhotovení a odeslání přípisu ze dne 17.10.2012 – a jeho důsledky se mají promítnout v okamžiku, kdy bude žalovaný vyjádření Městskému soudu v Praze v souladu s přípisem ze dne 17.10.2012 poskytovat. Byla-li žaloba podána dne 17.12.2012, pak se tak stalo ve dvouměsíční lhůtě od vyhotovení uvedeného přípisu. Ze samotné logiky věci přitom plyne, že žalobce se nemohl o vyhotovení (existenci) přípisu dozvědět dříve, než byl tento přípis vyhotoven. Nemohl-li se tedy o jeho vyhotovení dozvědět přede dnem 17.10.2012 a byla-li žaloba podána dne 17.12.2012, stalo se tak nade vší pochybnost nejen ve lhůtě dvouleté objektivní, nýbrž i ve lhůtě dvouměsíční subjektivní podle § 84 odst. 1 s.ř.s.

Zdejší soud se za tohoto stavu zaměřil na posouzení otázky, zda se v daném případě vůbec může pojmově jednat o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být na svých právech zkrácen ve smyslu § 82 s.ř.s.

Touto otázkou se však zdejší soud již musel zabývat v rámci úvah o věci samé. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2006 v právní věci sp. zn. 3 Aps 4/2005, „...závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, je již závěrem hmotněprávním, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby...“. Shodně se pak vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16.12.2008 v právní věci sp. zn. 8 Aps 6/2007, když uvedl, že „...posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s....“; věcně shodně Nejvyšší správní soud judikoval i v dalších rozsudcích, např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2006 v právní věci sp. zn. 1 Afs 40/2005 nebo ze dne 19.9.2007 v právní věci sp. zn. 9 Aps 1/2007. Zpráve uvedeného tedy plyne, že pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že se nemůže jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s., jak argumentuje žalovaný, nemůže žalobu odmítnout, nejvýše ji může zamítnout (jako nedůvodnou).

Třeba je tedy odpovědět na dvě otázky: zda se vůbec může jednat o „zásah“ podle § 82 s.ř.s., a pokud ano, zda se jedná o zásah nezákonný.

Pojem zásah (ve významu § 82 s.ř.s.) není definován žádným ustanovením s.ř.s. ani jiného právního předpisu. Zdejší soud tedy na základě obecně uznávaných

doktrinálních východisek (srov. např. *Hendrych, D. a kol.*, Správní právo, Obecná část, 5. vydání, Praha, C.H.Beck 2003, str. 178 a násl.) a předchozí rozhodovací praxe Ústavního soudu (srov. např. nálezy v právní věci sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20.11.2002, usnesení v právní věci sp. zn. I. ÚS 422/99 ze dne 8.12.1999) a Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, rozsudky v právních věcech sp. zn. 3 As 52/2003 ze dne 1.12.2004, 2 Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, 2 Aps 3/2004 ze dne 4.8.2005, usnesení v právní věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 2.11.2005) vyložil pojem zásah (ve smyslu § 82 s.ř.s.) tak, že jím mohou být především aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci, související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor“ v nejširším smyslu (ve vztahu k právě posuzované věci není třeba se dále zabývat možností považovat za určitých okolností za nezákonný zásah i faktickou nečinnost; i k tomu již existuje precedens, ta však ve vztahu k nyní posuzované věci není podstatná).

Z pohledu nezákonného zásahu aktivním úkonem správního orgánu nebo jiné součásti veřejné správy je podstatné, že se tak může typově jednat o jednorázový a protiprávní útok orgánů veřejné moci vůči základním ústavně zaručeným právům, který v době svého působení představuje trvalé ohrožení po právu existujícího stavu. Musí být zároveň splněna podmínka bezprostřednosti takového zásahu (doktrína hovoří o bezprostředním zásahu v souvislosti se správní činností k odvrácení nebezpečí, které bezprostředně ohrožuje právem chráněné zájmy, jímž veřejná správa fyzicky zasahuje do právních poměrů osob, které toto ohrožení vyvolaly, popř. třetích osob, a omezuje je v jejich právech). Tradičně jsou za takový zásah považovány autoritativní úkony úředních osob bezprostředně omezující jejich adresáty v jednání, jež by jinak uskutečňovat mohli, které pro svoji neodkladnost nejsou uskutečňovány jinak obvyklým procesním postupem respektujícím všechna procesní pravidla správního řízení zakončeným vydáním správního rozhodnutí. Důvodem takových autoritativních úkonů je typicky neodkladná potřeba ochrany života, zdraví, majetku a veřejného pořádku.

Právě uvedené pojetí nalezlo dle zdejšího soudu svůj odraz i v důvodech kodifikace řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu do s.ř.s. (§ 82 a násl. s.ř.s.). Podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu s.ř.s. jde o další novou formu soudní ochrany ve správním soudnictví, jejíž osnova pokrývá širokou škálu tzv. faktických zásahů, typicky různých policejních přehmatů, kde byla veřejností i soudní judikaturou pocíťována zákonná mezera veřejnoprávní ochrany. Pravomoc soudu tu byla formulována jen jako subsidiární; nastupuje tedy jen tam, kde jiná právní možnost ochrany chybí.

Vztaženo na právě posuzovanou věc, žalovaný vede se žalobcem správní řízení (pod sp. zn. S109/2011/DP) a přípis ze dne 17.10.2012, č.j. ÚOHS-19409/2012/830/JNo, je úkonem, který má věcnou souvislost právě s tím, že žalovaný takové správní řízení vede. Žalovaný ve svém přípisu jednak odpovídá na žádost Městského soudu v Praze, aby mu poskytl informaci o tom, v jaké fázi se uvedené

správní řízení nachází (ve druhém odstavci textu vyjádření), a navíc, tj. nad rámec žádosti soudu, mu „nabízí“ své odborné vyjádření tak, že soud „...*může ...využít odborných znalostí ... v oblasti soutěžního práva a požádat jej o odborné vyjádření...*“, a kromě toho informuje soud o tom, že „...*může ... požádat Evropskou komisi o její stanovisko...*“ (obojí ve třetím odstavci textu vyjádření). Pokud by především podle Městského soudu v Praze nebyla dána souvislost přípisu žalovaného ze dne 17.10.2012 s tím, že žalovaný vede správní řízení sp. zn. S109/2011/DP, není rozumného vysvětlení, proč by uvedený soud žalovaného žádal o sdělení stavu správního řízení a proč by mu tedy měl žalovaný stav správního řízení sdělovat, jak přípisem ze dne 17.10.2012 činí.

Pro rozhodování zdejšího soudu ve věci právě posuzované není podstatné, nakolik je skutkový i právní základ soudních řízení před Městským soudem v Praze a správního řízení před žalovaným totožný. Proto nebylo třeba dokazovat v tom směru, nakolik se předměty všech těchto řízení v rozhodujících skutkových a právních otázkách kryjí. To, že spolu předměty uvedených řízení jistě do míry nikoli nepodstatně souvisejí, plyne již z toho, že se Městský soud v Praze na žalovaného obracel. Nebýt toho, že žalovaný vede správní řízení se žalobcem, soud by se na žalovaného neobracel se žádostí o sdělení jeho stavu a žalovaný by jej ve druhém odstavci svého přípisu o stavu řízení neinformoval. Nebýt toho, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy pro podporu a ochranu hospodářské soutěže proti jejímu nedovolenému omezování (§ 1 odst. 1 zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů), a tím vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu Evropské unie (v České republice), nenabízel by soudu své vyjádření a neinformoval by jej o možnosti žádat o stanovisko Evropskou komisi, jak činí ve třetím odstavci svého přípisu.

Z toho plyne, že uvedený přípis ze dne 17.10.2012 není úkonem žalovaného, kterým by si žalovaný sám pro jím vedené správní řízení opatřoval podklad, ani nejde o jiný procesní úkon v rámci správního řízení, který by jakkoli souvisel s dalším postupem žalovaného ve správním řízení a se samotným rozhodováním žalovaného ve věci. Přípis tedy nelze pokládat za procesní úkon žalovaného ve správním řízení, které se žalobcem vede. Přesto jde o aktivní úkon správního orgánu v rámci výkonu veřejné moci, který bezprostředně souvisí s výkonem jeho správní činnosti.

Jde tedy o aktivní úkon žalovaného v rámci výkonu veřejné moci, který souvisí s výkonem správní činnosti, jež je v působnosti žalovaného, přitom nejde o úkon ve správním řízení, jehož zákonnost by mohla být posuzována poté, co žalovaný ve věci rozhodne, a nejde tedy o úkon, jehož případná nezákonnost by mohla být důvodem ke zrušení rozhodnutí vydaného ve věci (pro vadu řízení s vlivem na zákonnost) v rámci soudního přezkumu. Jakkoli vadný postup žalovaného při uskutečňování tohoto úkonu, ať už by se projevil ve vztahu ke komukoli zkrácením jeho práv, by se tedy nemohl projevit na míře zákonnosti rozhodnutí, k němuž ve správním řízení žalovaný dospěje.

Za tohoto stavu zdejší soud dovozuje, že se typově (pojmově) jedná o úkon, který může být „zásahem“ ve smyslu § 82 s.ř.s. Zároveň zdejší soud dovozuje, že vůči tomuto úkonu neexistuje ve správním soudnictví jiná forma ochrany než v řízení podle § 82 a násl. s.ř.s.

Proto je třeba posoudit, zda úkon žalovaného spočívající ve vyhotovení a odeslání přípisu ze dne 17.10.2012 je s ohledem na jeho obsah zásahem nezákonným.

Je třeba předeslat, že pro zdejší soud není podstatné, o jaké ustanovení jakého právního předpisu je možnost zpracování odborného vyjádření žalovaným opírána. Opírá-li žalovaný tuto možnost o § 127 o.s.ř., není to právní kvalifikace pro nikoho závazná; podstatné je, že není závazná pro Městský soud v Praze. O co Městský soud v Praze kohokoli v jím vedeném soudním řízení požádá, resp. komu co uloží, v jakém právním režimu se tak stane (tj. o jakou právní normu jakého právního předpisu svoji žádost opře či o jakou normu jakého právního předpisu opře usnesení, jímž komukoli bude cokoli ukládat) a jak s výsledkem poté naloží, je věcí Městského soudu v Praze. Ve vztahu k součinnosti žalovaného, bude-li jí pro řízení vedené před Městským soudem v Praze podle uvedeného soudu třeba, je tedy podstatné, o co případně žalovaného uvedený soud požádá, v jakém právním režimu se tak stane, za jaký druh důkazního prostředku bude případné vyjádření považovat a jak s ním bude v řízení, které sám soud vede, nadále nakládat. Z toho také mimo jiné vyplyne, jaké konkrétní procesní námitky proti jeho využití v řízení před Městským soudem v Praze se mohou jeho účastníkům nabízet.

Z pohledu posouzení důvodnosti žaloby v této věci je tedy podstatné, jaký právní režim pro součinnost žalovaného v řízení vedeném Městským soudem v Praze právní řád nabízí.

Podle § 127 odst. 1 o.s.ř. závisí-li rozhodnutí (soudu v soukromoprávní věci) na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce.

Ustanovení § 127 odst. 1 o.s.ř. tedy obecně opravňuje soud, aby si odborné vyjádření od žalovaného vyžádal, usoudí-li, že je takového vyjádření pro řízení třeba.

Zákonný podklad k takovému odbornému vyjádření tedy existuje.

Přípis žalovaného, který odpovídá na otázku stavu řízení a který *ex privata industria* nabízí soudu možnost zpracování odborného vyjádření, je přitom jednak „slibem“ či „nabídkou“ vyjádření, aniž by z něj plynulo, jak konkrétně (tj. i do jaké míry podrobností) se žalovaný ve věci vyjádří, zda se tak stane v průběhu vedení správního řízení před žalovaným (tedy ještě před skončením věci rozhodnutím) a

především zda se tak vůbec stane, tedy především zda si soud vyjádření vyžádá či nikoli. Nadto z takového „slibu“ či „nabídky“ vyjádření neplyne, k jakým otázkám by se měl žalovaný vyjadřovat, pokud by si takové vyjádření soud vyžádal.

Možnost odborného vyjádření vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu Evropské unie (tu tedy žalovaného) pro řízení před vnitrostátním soudem (tu tedy Městským soudem v Praze), a to dokonce i bez výslovné žádosti soudu, má oporu i v přímo aplikovatelné komunitární právní úpravě. Z listin předložených žalobcem (text soukromoprávních žalob projednávaných Městským soudem v Praze) plyne, že žaloba ve věci, kde je žalovaným „slibováno“ či „nabízeno“ odborné vyjádření, byla proti zdejšímu žalobci podána pro náhradu škody způsobené porušením čl. 102 Smlouvy o fungování Evropské unie (dříve čl. 82 Smlouvy ES), přitom ze čl. 15 odst. 3 Nařízení Rady ES č. 1/2003, který je přímo aplikovatelným právním předpisem, plyne, že vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž členských států Evropské unie mohou z vlastního podnětu předkládat vnitrostátním soudům svého členského státu písemná vyjádření k otázkám týkajícím se používání článků 81 nebo 82 Smlouvy ES.

Z toho lze dovozovat, že zákonný podklad k odbornému vyjádření žalovaného plyne i z Nařízení Rady ES č. 1/2003.

Zatímco v případě vyjádření podle § 127 odst. 1 o.s.ř. by se patrně muselo jednat o vyjádření výlučně o otázkách skutkových (vyjádření je tu postaveno naroveň, resp. předchází, vyjádření znalce), jak dovozuje i žalobce, odlišně od toho v případě „*vyjádření k otázkám týkajícím se používání článků 81 nebo 82 Smlouvy ES*“ podle čl. 15 odst. 3 Nařízení Rady ES č. 1/2003 se naopak předpokládá podání odborného, především doktrinního a metodologického náhledu na problematiku aplikace komunitárního zákazu uzavírání kartelových dohod a zákazu zneužívání dominantního postavení z pozice, kterou lze definovat jako *amicus curiae*.

Obdobná možnost (oprávnění) k součinnosti je žalovanému založena v § 20a odst. 3 písm. e) ZOHS, podle něhož je žalovaný oprávněn předkládat soudům vyjádření k otázkám týkajícím se používání článku 81 nebo 82 Smlouvy ES.

Pokud tedy žalovaný v přípisu ze dne 17.10.2012 uvádí, že soud „...*může ... využít odborných znalostí ... (žalovaného) ... v oblasti soutěžního práva požádat jej o odborné vyjádření...*“, jde o „slib“ či „nabídku“ vyjádření pro případ, že žalovaný bude o takové vyjádření požádán, který nevybočuje z rámce podávaného z § 127 odst. 1 o.s.ř. ani ze čl. 15 odst. 3 Nařízení Rady ES č. 1/2003 a konečně ani z § 20a odst. 3 písm. e) ZOHS. Uvedený „slib“ či „nabídka“ dokonce ani nevyužívá výslovného oprávnění zakotveného v čl. 15 odst. 3 Nařízení Rady ES č. 1/2003 spočívajícího v poskytnutí vyjádření „z vlastního podnětu“, tedy bez žádosti soudu. Žalovaný, pokud by hodlal Městskému soudu v Praze součinnost poskytnout, by ji tedy mohl poskytnout i bez toho, že by ji předem „sliboval“ či „nabízel“, a bylo by výlučně na

Městském soudu v Praze, jak s ní v civilním soudním řízení, které vede, následně naloží, aniž by mohl jakýkoli soud ve správním soudnictví do takového procesu zasahovat.

Ke shora uvedenému je třeba dodat, že ani informace žalovaného, obsažená v jeho přípisu ze dne 17.10.2012, kterou žalovaný informuje soud o tom, že „...*může ... požádat Evropskou komisi o její stanovisko...*“, nevybočuje z rámce podávaného ze čl. 15 odst. 1 Nařízení Rady ES č. 1/2003.

Z uvedeného plyne, že existuje zákonný rámec k tomu, aby žalovaný svoji součinnost soudu „slíbil“ či „nabídl“ přípisem typově odpovídajícím tomu, jak byl žalovaným dne 17.10.2012 pod č.j. ÚOHS-19409/2012/830/JNo vyhotoven, a to dokonce i bez konkrétního odkazu na právní normu právního předpisu, jenž by dokresloval právní režim, v němž hodlá součinnost poskytnout, neboť otázka právního režimu je pak věcí soudu. Zároveň z uvedeného plyne, že existující zákonný rámec k poskytnutí součinnosti nebyl překročen ani samotným obsahem uvedeného přípisu. Konkrétní „slib“ či „nabídku“ plynoucí z uvedeného přípisu žalovaného ani informaci o možnosti požádat o stanovisko Evropskou komisi nelze podkládat za formu překročení pravomocí žalovaného či dokonce zneužití úřední moci.

Žaloba tak nemůže být důvodná již proto, že přípis žalovaného ze dne 17.10.2012 není v žádném ohledu nezákonným.

Nadto dospívá zdejší soud k závěru, že přípis žalovaného ze dne 17.10.2012 žalobce na jeho právech ani fakticky nijak nezasahuje a zasáhnout nemůže – tedy nikterak jej na jeho právech přímo nezkracuje. I proto nemůže být žaloba důvodná. Znovu je totiž třeba připomenout, že z textu přípisu neplyne, jak konkrétně (tj. i do jaké míry podrobností) se žalovaný ve věci vyjádří, zda se tak stane v průběhu vedení správního řízení před žalovaným (tedy ještě před skončením věci rozhodnutím) a především zda se tak vůbec stane. Nadto z takového „slibu“ vyjádření neplyne ani to, k jakým otázkám by se měl žalovaný vyjadřovat, pokud by si takové vyjádření soud vyžádal.

Má-li žalobce obavy z tendenčnosti případného vyjádření, která má být založena „shodným zájmem“ žalovaného a toho, kdo se náhrady škody proti žalobci v rámci soukromoprávního sporu domáhá, pak podstatné je, že dosud žádné vyjádření žalovaný neposkytl. Obavy žalobce jsou tedy obavami pouze pro případ, že toto vyjádření bude skutečně poskytnuto (což vtuto chvíli ještě není), a tedy nejde o argumentaci proti samotnému přípisu žalovaného, v němž je nezákonný zásah spatřován, nýbrž až proti vyjádření, jehož vydání podle žalobce teprve hrozí.

Navíc jde o obavy, které by se mohly účinně projevit v žalobcově argumentaci proti využití takového případného vyjádření v rámci řízení před Městským soudem v Praze (případně před soudem vyšší instance, založí-li na tomto případném vyjádření

Městský soud v Praze své závěry a bude-li mít na základě obsahu takového případného vyjádření žalobce v řízení před soudem za to, že jde o vyjádření tendenční). Bude totiž otázkou pro soudy rozhodující soukromoprávní věci, v níž bude takové případné vyjádření poskytnuto, jak je budou hodnotit (vyžádají-li si je vůbec).

Stejně tak případná tendenčnost vyjádření, vyplývající z možného „zákulisí“ správního řízení, jež podle žalobce má být ovlivněno nepřipustnou kooperací zaměstnanců žalovaného se třetími osobami v neprospěch žalobce coby účastníka správního řízení, se může promítnout ve vztahu osoby bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci žalovaného k věci či k žalobci samotnému nebo v zájmu na výsledku řízení – a žalobci je pro takový případ poskytována možnost ochrany již ve správním řízení prostřednictvím § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

„Zákulisí“ správního řízení, jímž žalobce argumentuje nezákonnost přípisu žalovaného ze dne 17.10.2012, není třeba blíže zkoumat ani ve vztahu k tomuto samotnému přípisu. Nezákonným zásahem je tu podle žalobce přípis ze dne 17.10.2012 a i kdyby zdejší soud připustil, že pravým motivem, pro který hodlá žalovaný poskytnout součinnost Městskému soudu v Praze, je jakékoli „zákulisí“, jde opět o otázku, jež by ve vztahu k tendenčnosti poskytnuté součinnosti musela být řešena v rámci soudního řízení před Městským soudem v Praze, případně též s implikacemi do běžícího řízení před žalovaným, i zde s využitím § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Proto ani k otázce „zákulisí“ správního řízení a pravým motivům přípisu ze dne 17.10.2012 dokazováno nebylo.

Má-li dále žalobce obavy z toho, že vyjádření, bude-li vůbec poskytnuto, bude poskytnuto před rozhodnutím žalovaného ve věci samé, pak opět nejde o argumentaci v tom směru, že by žalobce zkracoval na jeho právech již samotný přípis žalovaného ze dne 17.10.2012, nýbrž nejvýše že jej může krátit až samotné vyjádření, bude-li vydáno.

Nadto ani text přípisu žalovaného ze dne 17.10.2012 k takovým obavám žádnou oporu neposkytuje. Pokud si Městský soud v Praze žalovaným „slibované“ či „nabízené“ vyjádření skutečně vyžádá (přitom poskytnutí vyjádření je podle uvedeného přípisu vázáno na žádost soudu, a tedy žalovaný ani nehodlá využít svého oprávnění zakotveného v čl. 15 odst. 3 Nařízení Rady ES č. 1/2003 spočívajícího v poskytnutí vyjádření „z vlastního podnětu“, tedy bez žádosti soudu, jak je již shora uvedeno), pak z textu přípisu žalovaného neplyne a ani plynout nemůže nejen to, jak s takovým vyjádřením soud v rámci hodnocení důkazů naloží, nýbrž ani to, zda je vůbec bude hodnotit a ve věci rozhodovat předtím, než žalovaný o věci ve správním řízení rozhodne.

Namítá-li žalobce, že postup žalovaného je snahou prostřednictvím „odborného vyjádření“ podle § 127 o.s.ř. řešit otázky významné pro řízení, které sám se žalobcem vede, a tím porušením zásady legality, už ze shora uvedeného plyne, že ani v tom zdejší soud nesdílí se žalobcem shodný názor.

Jednak i ve vztahu k této argumentaci platí, že samotný přípis žalovaného ze dne 17.10.2012 žádnou otázku významnou pro řízení před žalovaným neřeší, a tedy ani tu nelze dovozovat jakékoli zkrácení žalobce.

Nadto ani „slibovaným“ vyjádřením, bylo-li by poskytnuto, žalovaný nemůže „vyřešit významné otázky“, a to ani ve vztahu k řízení před Městským soudem v Praze, ani ve vztahu ke správnímu řízení, které ve věci sp. zn. S109/2011/DP probíhá, neboť ve vztahu k prvnímu řízení (před soudem) může jít nejvýše o podklad, který bude následně vedle jiných podkladů hodnocen, a ve vztahu ke druhému řízení (před žalovaným) půjde z pohledu rozhodnutí vydaného v tomto správním řízení o vyjádření bezvýznamné.

Lze tedy shrnout, že přípis žalovaného ze dne 17.10.2012 ani nevybočuje ze zákonného rámce, a není tedy nezákonný, ani se žádného žalobcova subjektivního práva nedotýká a proti žalobci přímo ani nikterak nesměřuje.

Není-li podle zdejšího soudu přípis žalovaného ze dne 17.10.2012, č.j. ÚOHS-19409/2012/830/JNo, nezákonným, ani nezkracuje-li žalobce přímo v žádném směru, pak nelze vyhovět žalobci v tom, aby zdejší soud určil, že uvedeným přípisem bylo nezákonně zasaženo do žalobcových práv. Pak tedy nelze žalobci vyhovět ani v tom, aby bylo žalovanému uloženo zdržet se zpracování odborných vyjádření podle § 127 o.s.ř. týkajících se otázek, které jsou předmětem správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP. Zpracování takového vyjádření je totiž třeba pokládat za důsledek úkonu, ohledně kterého bylo dovozeno, že není nezákonným a že žalobce přímo v žádném směru nezkracuje.

Žaloba je tedy nedůvodná a soud ji podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšným, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému proti žalobci, zdejší soud má však za to, že mu žádné náklady přesahující jeho běžné náklady úřední činnosti nevznikly, navíc jejich náhradu žalovaný ani nepožadoval, a proto zdejší soud rozhodl tak, že žalovanému, byť procesně úspěšnému, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11.1.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová